

Toets 2 om door te gaan

Manon Albers

www.gopher.nl

2. BANAANTJE

Mijn buurmeisje van vroeger uit de Molukkenstraat is al tien jaar met een donkere meneer uit Suriname. Samen hebben ze een zoon-tje. Errol heeft nog wat *buitenvrouwen*, maar binnen is ie altijd gezellig. Om hem een beetje aan het kwakkelige klimaat te laten wennen kocht Sylvia in hun begintijd een bananenplant voor hem. "Voelt-ie zich toch een beetje op zijn gemak", zei ze alsof ze het over een zeldzame diersoort had. Zelf kookte ze regelmatig wat anders dan boerenkool en macaroni. Kruiden en gerechten zoals Madame Jeanette, telo, moksi-meti, bakkeljauw, kousenband en citroengras vulden al gauw de Bruynzeelkeuken.

Errol hield van video kijken en werkte ook zo nu en dan. Het was een lieve jongen. Als hij eens een nachtje wegbleef maakte hij dat meteen weer goed met een boeketje rozen. Sylvia glunderde dan en kon niet langer boos blijven op haar huisgorilla, zoals ze hem liefkozend noemde.

Ik krabde me vaak achter de oren tijdens gesprekken over de buitenvrouwen. "En hij zegt het ook tenminste eerlijk!" verdedigde ze hem dan weer. Heel soms benijd ik mensen die simplistisch zijn. Je hoeft nooit echt diep na te denken.

Toen ze in verwachting was van kleine Errol, handelde grote Errol

in horloges en laptopjes. Het geld stroomde binnen en de babykamer werd geheel ingericht door een topontwerper. Sylvia wandelde dagelijks bij Oilily binnen en gaf kapitalen uit aan schoonheidssalons en dure merkkleding voor kinderen.

”Binnen een maand is-ie er uitgegroeid”, zei ik toen ze een jasje van 400 gulden in maat 62 had gekocht. ”Kan me niet schelen, mijn kind moet in merkkleding”, was daarop haar standaard antwoord.

Sylvia had nog net de vijfde klas van de lagere school afgemaakt en verder eigenlijk niet veel anders meer gedaan dan wat schoongemaakt in de horeca en van een uitkering genoten. Omscholen vond ze niets, rekenen kon ze niet, schrijven nauwelijks. Het enige dat ze wel kon was briefjes van honderd tellen, daar was ze echt goed in.

Een sollicitatiepoging bij de Amro-bank (”Daar moet je toch ook honderdjes tellen?”) liep op niets uit. Toch heeft ze zich ook eens bij uitzendbureaus laten inschrijven. Op een maandagochtend zou een van de bureaus haar bellen. Die ochtend kwam ze om half zes thuis uit Flora Palace en om half tien belde Randstad. Vaag als een deur nam ze de telefoon op. Binnen tien seconden was het gesprek beëindigd: of ze zich daar niet helemaal lekker voelden om iemand om half tien ’s ochtends uit het nest te bellen! Ik denk dat haar inschrijving daarna meteen in de prullenbak verdween.

Ik kreeg Errol een keer aan de lijn. ”Fa-waka!” (Hoe gaat het?)

”Goed!”, antwoordde ik naar waarheid. ”En met jou?”

”Rustig, rustig!” Hij was bezig met een wietplantage in de berging en verder was het dus rustig! De rest van de dag zat het liedje *Nederwiet* van Doe Maar in mijn kop.

Een schat van een meid hoor, die Syl. Een paar maanden later werd ze moeder van een pracht mokkatoetje: Errol junior. De opvoeding die Sylvia ook niet echt genoten had gaf ze al gauw door aan kleine Errol. Hij kwam om in het speelgoed, maar een consequente

aanpak lag dus wat lastiger. Op z'n derde ging het kleine mannetje overal liggen blèren en schoppen als hij zijn zin niet kreeg. Sylvia was vaak uitgeput en zette hem dan maar weer voor de televisie. Toen Errol vier was, begon hij ook zijn mammië uit te schelden en te schoppen. Er was geen land meer mee te bezeilen.

Ze verhuisde vanuit de Molukkenstraat naar Almere. Een cultuurschock volgde, zowel voor Syl als voor haar nieuwe bureu. Ze kon moeilijk aarden tussen de yuppen. Het feit dat ze nu al rond de vijfendertig was bracht ook de nodige potjes crème en frustratietranen met zich mee.

Syl had er altijd uitgezien als een sekssymbool. Een Tatjana. En nu ging het wel allemaal hangen. Haar tepels wezen naar d'r pumps, waarop ze meer waggelde dan vroeger. "Ze zeggen U tegen me", huilde ze onlangs door de telefoon, "mijn zin in seks neemt af en ik heb last van vreemde stemmingen."

"Misschien ben je in de overgang", begon ik. "Sommigen hebben dat al op hun vijfendertigste..."

Tuut-tuut-tuut. Ik staarde even naar de telefoon alsof ik er nog nooit eerder eentje had gezien. *Niet handig, Manon*, bedacht ik. Maar Syl zou Syl niet zijn als ze niet na vijf minuten zou hebben teruggebeld met een blijë mededeling: nu was er toch weer een banaantje aan de boom gaan groeien.

Grote Errol was heel blij. Kleine Errol brulde erdoorheen en ik hing op.

Volgende week zouden we naar de 35+disco gaan, maar dan zal ze nog niet echt de oude zijn. Ze is eindelijk opgeroepen om haar borsten te laten liften. Op afbetaling.